

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

394.3

Hely

Szerző:

Cím: *A pesti nép álarcosbálja a Vigadóban*

Idő

"1921"

Forrás:

Új Nemzedék

Személy

Bsp.
(Hely)1921 *11*/*10*
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Old:)

Közp. nyomt. XX. cs. **A pesti nép álarcosbálja a Vigadóban**

Székesfehérvári házinyomda 1920

Ejfel után félely. A tizenkettőkor becsukott kávéházak és vendéglők publikuma automobilon, frakkon, egyfogatu bérkocsin és kétlábon óriás rajokban özönlik a Belváros felé, mert szájról-szájra jár a hír, hogy a Vigadó hatósági engedellyel két óráig van nyitva az egyszerű pesti nép évenként szokásos nagy nyilvános „maszkbálja” miatt. A földszint hatalmas ruhatárai zsufolásig teltek. Orrfacsaró szegényszag érezhető, irtózatos tömkelegben lógnak a fogásokon toldott-foldott, kopott, rongyokra szakadt kabátok, eselédkendők s itt-ott megvillan egy-egy elegáns, prémes női bunda ríktó színi selyembélése is. A záróra után érkező hatalmas tömeget elkeseredett rendezők égfelé emelt kezekkel, kétségbeesve tartják vissza. A pénztáros megszökik a kivilágított fülkéből, előbb óvatosan, hatalmas kofferbe rakja a több százezer koronányi bevételt. A ruhatáros asszonyok eikoltozva magyarázzák, hogy már a föld is tele van rakva kabátokkal s különben sincs több ruhatári jegy, mert mind elfogyott. A beözönló kíváncsi tömeget már a rendőrök is segítenek visszatartani, mert az emeleten minden talpalattnyi parkett zsufolásig megtelt. Egy gombostűt sem lehet beszorítani a nagy terembe, ahol kora estétől folyt az egyszerű pesti nép álarcos mulatása.

Nagynehezen felvetődöm az emeletre és elvegyülök az irtózatos tömkelegben. Fehérparókás, finoman rizsporozott arcu, fekete selyemálarcos hölgy libeg nyomokban, nagy piros babokkal ekített szoknyában. Menekülni igyekszem előle, de ő mindenütt nyomon követ s végül egy sarokban lágyan suttogó, *bariton* hangon legnagyobb meglepetésemre fülembre zsongja:

— Szerkesztő ur, gombolja be a kabátját, mert kilopják a zsebéből a pénztárcáját!

Csodálkozva nézek rá.

— Nem tudja ki vagyok? — kérdezi hamiskásan — *detektív a főkapitányságról.*

Kicsit felbillenti álarcát és felismerem benne a zsebtolvajosztály egyik legkiválóbb nyomozóját. Nyüzsg-forog a nép. Harminc, vagy negyven cigányzenekar is feltolkszik, de játszani egyik sem tud, mert a nagy tolongás miatt a vonót nem tudják mozgatni. Egy felállított zongoraverkli körül a kintornás díjbirkózó fiaiból álló családja csinál egy kis helyet, hogy a föllábu papa nyugodtan tudja hajtani zenélo szerszámát.

Soha még ilyen tarka-barka és ilyen különlegesen egyveleges nem volt a Vigadó farsang utolsó napján. Egy szőke fiatalembert kikergetnek a teremből, mert rendőrfogalmazónak maszkirozta magát, hogy a hölgyeknek jobban tessenek. Egyik inspekción rendőrkapitány veszi észre az eddig még sohsem látott „fogalmazó urat”, aki erősen szabadkoczik, hogy ami rajta van, az nem jogosulatlanul viselt egyenruha, hanem „maszkaruha”. Elegáns frakkban hosszuszakállas ur, nyilván előkelő külföldi, kíváncsiságból színtén a tömeg közé vegyül, egy utcaaprónak öltözött kisasszony megrángatja a szakállát.

— Mondja bácsi, mivel ragasztotta ezt oda olyan erősen?

Öten-hatan is nekiesnek a kétségbeesetten tiltakozó szakállasnak és majdnem kicibálják az álla diszét. A nagy zürzavarban nem érteni, hogy milyen nyelven tiltakozik. Valószínűleg hollandus nyelven magyarázta, hogy ez nem álszakáll, hanem igazi szakáll.

Ejjel két órakor a rendezők sakálhangon beüvöltik a „fújrát”-ot és a publikum az elsötétített helyiségből szomoruan ballag a ruhatárba, ahol még hajnali öt órakor is folyt a kabátok kiváltása. Közvetlenül záróra után észreveszem, hogy a fehérparókás álarcos hölgy egy Mefisztónak öltözött fiatalembert karján libben ki a Vigadó kapuján. A pirosbabc-szoknyás „hölgy” erőszakkal cipelte magával a kézzel-lábbal kapálózó Mefisztót a főkapitányság felé. Ez volt a „maszkbál” legmulatságosabb jelenete. (Ik.)